

Efter vore Forhold, saaledes som disse nu er, gang ere, kan en Embedsmand ingenlunde for sin egen Skyld være ligegyldig ved om hans Eftermand faaer en Rang, som han ikke har faaet. I det medfører det almindelige Forebillede en Nedsættelse, og det kan derhos heller ikke være ham ligegyldigt om han faaer en Rang, der sikker hans Døttre eller hans Enke Afgang til en vis Understøttelse. Men ved den i det andet Thing af Lovforslaget indsatte Bestemmelse stæer der nu mærke værdige Forandringer, hvorved alle Rangforhold blive fornyede. Ved Hæderloven, lode vi alle Stabsofficerer sammen til en Klasse, idet vi gjorde dem til Oberster, og ved Loven om Marinen lode vi dem saaledes sammen til en Klasse, nemlig til Commandeurer. Derved, gennem Rangen som Oberst og Commandeurer fik alle Stabsofficerer i Hæren, og Marinen Afgang til Klostrerne, og derved have de allerede faaet et stort Forspring for de civile Embedsmænd, Tidligere stode nemlig Oberstlieutenanter, og Majorer, kun paa det samme Standpunkt, som for Ex. Dveres, assessorer eller Mænd, de lignende Stillingsmænds, de nu staae med Statsraads, Rang, som giver Afgang til Klostrerne. Der er maa stæe Enkelte, der have søgt Titler af andre Grunde, men det er dog ganske vist, en meget respectabel Grund for en Mand, der har 3 unge Børn, og en Capital af 1000 Rbd., til at ønske at faa en Titel, at denne giver ham Leilighed til at anbringe sine 1000 Rbd. til en saa god Rente, som den, at faa 3 Døttre indskrevede i Børnemøstet Kloster. De Militaire have nu, som sagt, faaet Afgang der til, og jeg fortæner ikke de Militaire, at de benytte denne Afgang, ligesom det er mig bekendt, at der har været en stærk Tilstrømning af dem, der saaledes have faaet den fornødne Rang, for at faa deres Døttre ind i Børnemøstet, eller i andre Stiftelser, hvor der til Indskrivningen kræves, at Bedkommende skal have Rang i 3die Klasse. Det er ganske naturligt, men det betyder ogsaa, at min Betragtning af denne Sag er rigtig. Jeg vilde Embedsmænd ere nu allerede blevne stillede meget ugunstigt, idet der saaledes er stæet en Forfremmelse for de Militaire, og ikke for

dem. Men de vilde naturligvis blive stillede, endnu ugunstigere, naar det fastsættes, at ingen Embedsmand kunde faa en Rang uden for sit Embed, hvilket altsaa vilde sige, at man i den civile Carriere maatte blive Høiesterassessor for, at faa dem samme Afgang, som Oberster have. Den høiesterassessorminister har ogsaa i det andet Thing antydet, at Folget af Forslaget maatte blive, at hans Dage stæet ved en ny Rangforordning, maatte ordne Rangfølgen mellem Civil- og Militairetaten. Men herved er det altsaa givet, at det er saa langt fra, at man vil opnaa at faa af Rang og Titel ophevet, at man dertil endda kun ved den i Lovningslovsforslaget indsatte Bestemmelse fremkalder en ny Rangforordning. Det er dog en temmelig besynderlig Betragtning. Hvis der behøves en saadan ny Ordning, hvad hører det saa hjemme her? Det er ogsaa Raget, som er kommet ind, og blevet taget under Behandling paa et Sted, hvor det ikke hører hjemme, og derfor ikke kan undergives nogen alvorlig Prøvelse, hvorved man kan komme til det, og for sig naturlige Resultat at affaase al Titel og Rang udenfor de absolut nødvendige Bestemmelser om Embedenes Rækkefølge. Der er endnu et Punkt, som jeg fortællig skal herovre, idet jeg iøvrigt overlader det til Andre, at gaae alvorligt ind derpaa, fordi jeg allerede under en anden Sag har sagt, hvad der fra min Side derom var at sige. Jeg sigter herved til Bestemmelsen i § 21, som affærer Agangen til Domstolene for Embedsmænd, der føle sig brostholdne ved Finansministerens Beslutning. Jeg har som sagt allerede ved en tidligere Leilighed udtalt, at jeg finder denne Bestemmelse ubillig og uheldig, saade for Embedsmændene, for den vedkommende Minister og med Hensyn til Domstolenes Stilling. Nu veed jeg vel, at man i det andet Thing har sagt, at Paragraphen ikke havde det Omfang, som man havde sagt, at den havde, idet den kun angik Beregningen og ikke det egentlige Spørgsmaal om selve Røstningen, men hvorvidt dette var Paragraphens Mening, derom har der været Strid i lang Tid, og det er ikke blevet afgjort ved nogen Røstning. § 21 stæer endnu til-